

דף כב.

עין משפט א.

או"ח סימן פח סעיף א

א. כל הטמאים קוראים בתורה ^א וק"ש ומתפללין חוץ מבעל קרי שהוציאו עזרא מכל הטמאים ואסר אותו בין בדברי תורה בין בק"ש ותפלה עד שיטבול כדי שלא יהיו ת"ח מצויין אצל נשותיהם כתרנגולים, ואח"כ בטלו אותה תקנה ^ב וכן פשט המנהג.

עין משפט ב.

יו"ד סימן שלג סעיף א

א. ראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ ישראל בין בפני הבית בין שלא בפני הבית ^ג.

הגה: וי"א דנוהג מן התורה גם בחו"ל, וכן נהגו.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רצו (כלאי זרעים) סעיף א

א. הזורע שני מיני תבואה או שני מיני ירקות עם זרע הכרם הרי זה לוקה שנים, אחת משום "שדך לא תזרע כלאים" ואחת משום "לא

א. הרי"ף והרא"ש בברכות כ"ו, דמה אש אינו מקבל טומאה אף דברי תורה אינם מקבלים טומאה שנאמר "הלא כה דברי כאש".

ב. ^א הגם שאין ב"ד יכול לבטל דברי חבריו אלא א"כ גדול ממנו בחכמה ובמנין, מ"מ כיון שהתקנה לא פשטה בכל ישראל לפי שלא היה כח לרוב הצבור לעמוד בה ובטלו אותה מעצמן, ובגמרא משמע שמאליהן בטלו אותה. כ"מ פ"ד דק"ש הלכה ח'. ועזרא תיקן טבילה במ' סאין לבעל קרי אפי' כולם שאובין כשרים כדתנן במקואות ריש פ"ח.

^א ובשם האר"י ז"ל אמרו דכל בעל קרי שלא טבל טומאת קרי מתגלה במצחו תמיד, אבל אם טבל אינה מתגלה כי אם בדבר מועט באותו היום.

^א וכתב החיד"א דקבלה ומסורת בידינו שהרואה קרי וטובל דוקא ביום ההוא ומתוודה כראוי נמחק המזיק של הקרי.

ומי שא"א לו בטבילה ישפוך על גופו ט' קבין. ואם א"א יעשה נטילה של ארבעים פעמים כמש"כ הכה"ח סי' ע"ו אות כ"ב. - כה"ח ה.

^א וט' קבין שאמרו דוקא כששופכן עליו אבל לא שטובל בהן, וצריך לשופכם עליו מכלי אחד או מב' או ג' כלים אבל מד' או ה' כלים אינם מצטרפין, ועיין בכה"ח אות ז' סדר שפיכת הט' קבין, ושיעור ט' קבין הוא רי"ו ביצים, כה"ח אות ח'.

ג. מחולין דף קל"ד ע"ב.

תזרע כרמך כלאים" ואינו לוקה משום לא תזרע כרמך כלאים עד שיזרע בא"י חטה ושעורה וחרצן במפולת יד, וכן אם חפה אותם בעפר לוקה, וכן אם זרע שני מיני ירק וחרצן או זרע אחד ירק וזרע אחד מין תבואה וחרצן במפולת יד הרי זה לוקה, ואינו חייב מן התורה אלא על קנבוס ולוף וכיוצא בהם מזרעים שנגמרים עם תבואת הכרם, אבל שאר הזרעים אסורים מדבריהם, וכן אסור מדבריהם לזרוע כלאי הכרם בחוצה לארץ ואין עודדין עם העובד כוכבים בכלאים אבל עוקרין עמו כדי למעט התיפלה.

או"ח סימן פה סעיף א

עין משפט ד.

עין לעיל בעין משפט באות א

יו"ד סימן רפב סעיף ט

ט. י. כל הטמאים אפי' נדות מותרים לאחוז בס"ת ולקרות בו, ובלבד שלא יהיו ידיהם מטונפות או מלוכלכות.

או"ח סימן פה סעיף א

עין משפט ה.

עין לעיל בעין משפט באות א

יו"ד סימן רמ סעיף א

א. צריך ליזהר מאוד בכבוד אביו ואמו ובמוראם.

הגה: אין בי"ד כופין על מצוות כבוד אב ואם כיון שזו מצוות עשה שמתן שכרה בצדה.

אה"ע סימן כה סעיף ב

ב. ד. לא יספר עמה בשעת תשמיש ולא קודם לכן, שלא יתן דעתו באחרת, אבל בעניני תשמיש מותר וכן אם היה לו כעס שצריך לרצותה,

ד. שאין דברי תורה מקבלין טומאה מברכות דף כ"ב, ורמב"ם בפ"י מהלכות ס"ת.

ה. מבריתא בקידושין ל' ע"ב.

ו. והט"ז בס"ק א' כתב בשם התוס' בפ"ק דב"ב דף ח' בשם ריצב"א דהיינו שאין כופין כפייה גדולה לענין להכותו עד שתצא נפשו כשאר מצות עשה, אבל קצת כפייה עושין, ועיין בחור"מ סי' צ"ז לגבי השבת העבוט דאם לא רצה לקיים הרשות ביד בי"ד לכופו.

מותר.

הגה: ה. המקדש עצמו במותר לו, קדוש יאמרו לו, אף באשתו דמותר לו הכל.

ב. ו. לא יהיה אדם מצוי תמיד אצל אשתו, ואל ירבה איתה בתשמיש דדבר זה פגום מאוד ומעשה בורות. והממעט הרי זה משובח, ובלבד שלא יבטל עונה אלא מדעת אשתו, ולא יכוין להנאתו אלא כאדם הפורע חובו ולקיים מצוות פו"ר, ושיהיו לו בנים ת"ח עוסקים בתורה ומקיימי מצוות בישראל.

ב. ז. לא יבא עליה אלא^ז מרצונה, ויפייסנה עד שתתרצה, ואסור לבא עליה אפי' בפני קטן, אא"כ הוא תינוק שאינו יודע לדבר.

עין משפט ז. יו"ד סימן רא סעיף עה

עה. קט. יש מי שאוסר להטיל קדירה מלאה מים חמים לתוך המקוה^ח שיש בו ארבעים סאה ע"מ לחממו וכן למלאות המקוה מים חמים ולחברו לנהר בשפופרת הנאד.

הגה: ויש מקילין ומתירין^ט להטיל חמין למקוה כדי לחממו ומ"מ יש להחמיר אם לא במקום שנהגו להקל אין למחות בידן.

הגה: בחמי טבריה מותר לכו"ע.

הגה: לאחר הטבילה במי מקוה כשרים מותרת ליכנס למרחץ כדי לחמם עצמה אבל לחזור ולהתרחץ אח"כ יש אוסרין^י וכן נהגו.

ז. עירובין דף ק' ע"ב.

ח. ממשנה ה' פ"ה והרא"ש בסוף נדה.

ט. ומירי שעדיין בא ממעיין ושלא נאמר כיון שזה מכונס במקוה ניחוש לזחילה קמ"ל דלא חיישינן. ש"ך ס"ק ק"ח.

י. מריב"ש סי' רצ"ב.

דף כב:

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן פא סעיף ב

ב. היה קורא ק"ש וראה צואה כנגדו מפסיק והולך בכדי שתהיה מאחוריו או לפחות מן הצדדים ד' אמות ^ז, וא"צ לחזור אלא למקום שפסק, ולהרב רבינו יונה אם זה במקום שהיה צריך לתת לבו שאולי יש צואה צריך לחזור לראש ^ל.

עין משפט ה.

או"ח סימן עו סעיף ח

ח. קרא במקום שראוי להסתפק בצואה ומצאה אח"כ צריך לחזור ^מ ולקרוא, אבל אם המקום אין ראוי להסתפק בו ומצאה יצא. ומי רגלים אפי' מצאן במקום שראוי להסתפק בו א"צ לחזור ולקרות.

או"ח סימן עח סעיף א

א. היה קורא ק"ש והתחילו מי רגליו שותתין על ברכיו פוסק עד שיכלו וחוזר לקרות ^נ, ואפי' נפלו על בגדיו ויש בהם טופח ע"מ להטפוח כיון שהם מכוסים בבגדיו ^ס. ואם נפלו על הארץ מרחיק מהם ד' אמות.

הגה: או כשיעור שיתבאר בסי' פ"ב שממתין עד שיבלעו בקרקע ^ע.

כ. היינו במקום שכלה הריח.

ל. ואף דלעיקר ההלכה דעתו דהשו"ע כדיעה ראשונה, מ"מ יש לחוש לכתחלה ולחזור מראש.

מ. דהו"ל לבדוק המקום, ב"י. ואפי' לענין תפילה תפילתו תועבה מגמ' ברכות כ"ב ע"ב, וחוזר ומתפלל, ועיין בכה"ח אות ל"ז די"א דחוזר ק"ש בלי ברכות ואינו חוזר אפי' בברכת המזון.

ומשמע דאם לא מצא אפי' קרא במקום שראוי להסתפק יצא. כה"ח אות ל"ח.

נ. עיי"ש מי שיש לו חולי שמטפח תמיד מי רגליו לאונסו, וא"כ לא יוכל להתפלל לעולם יש להתיר לעשות לו בגד או ספוג והבגדים העליונים יהיו נקיים, או שנותנים הרופאים שלפוחית ששם מטפח ובשעה שמרגיש שמטפח לתוכה יפסיק ואח"כ יגמור ק"ש או תפלתו, כה"ח אות א'.

ס. אבל לכתחלה אסור לקרות ק"ש או לומר דברים שבקדושה בענין זה אע"פ שמכוסים כיון שגם בשרו מלוכלך הוי כצואה על בשרו ורק בהיה קורא או עבר וקרא מותר. כה"ח אות ד'.

ע. כן יש להגיה בדברי הרמ"א, מ"א ס"ק ב'.

א. ב. אפי' שהה כדי לגמור כולה אינו חוזר לראש אלא למקום שפסק פ.

הגה: וי"א דאם שהה כדי לגמור כולה חוזר לראש.

פ. והא דבסי' צ' סעיף כ"ז כתב הרמ"א שיותר טוב ללכת למקום אחר ולא לשתוק שמא ישהה כדי לגמור כולה ויחזור לראש. שם בתפלה שאני דיש חשש ברכות שאינם צריכות כשיחזור, אבל בק"ש דאם חוזר וקורא הוי כקורא בתורה א"צ ללכת למקום אחר, מ"א ס"ק ב'.